

Sanneli Sammakko

Sanneli Sammakko

Copyright© Eija Jansson 2018

ISBN: 978-952-7165-28-7

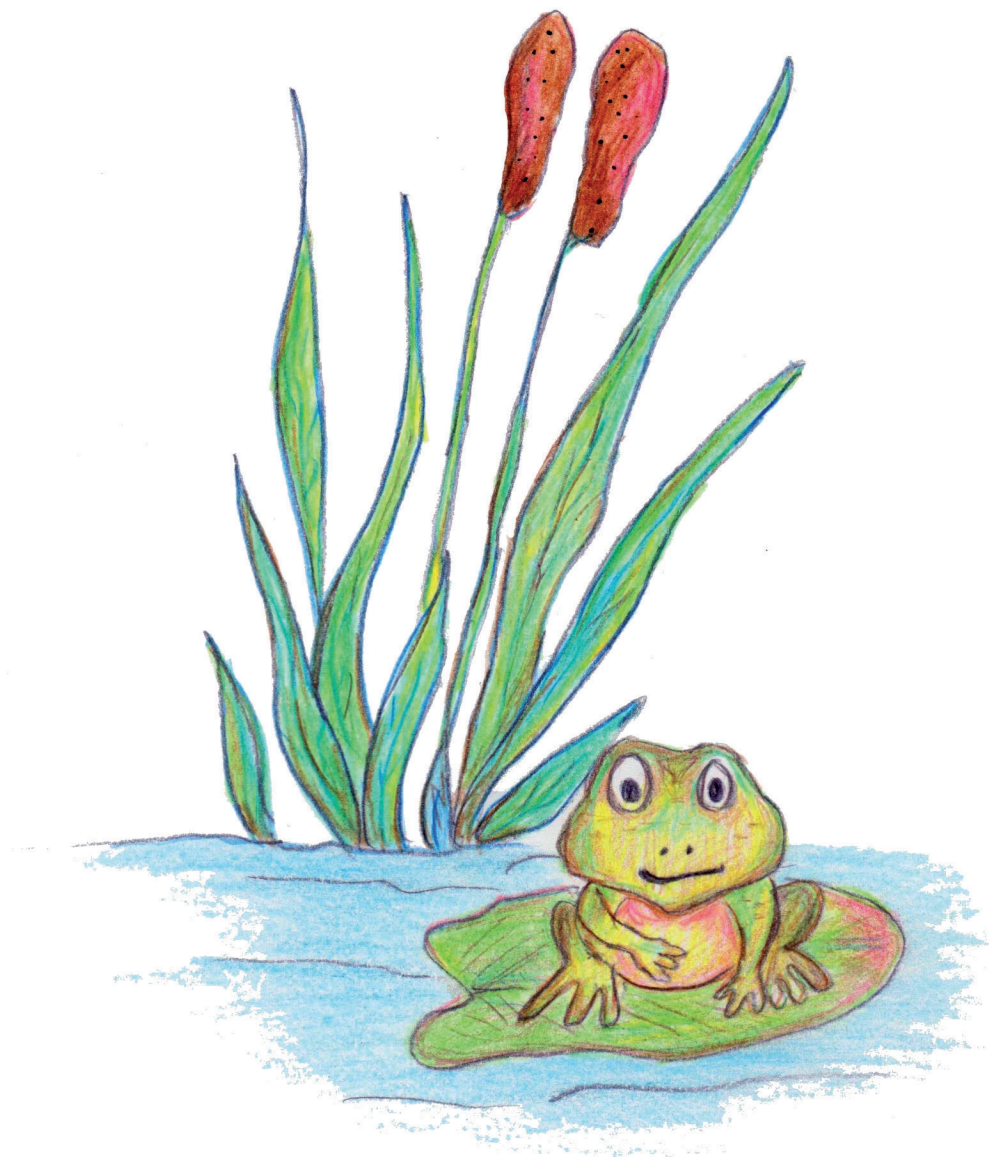
Kustantaja: Nintek Oy - Saaga-kirjat 2018

Paino: Books on Demand, BoD, Nordersted, Saksa

Sanneli Sammakko

EIJA JANSSON

Saaga-kirjat

Pienen kaupungin laitamilla oli pieni lampi, jonka upottavassa rantamättäikössä asui sammakko nimeltään Sanneli.

Se näytti samanlaiselta kuin muutkin sammakot: sillä oli suuret ja uteliaat silmät, sen selkää koristivat tummat pilkut ja vatsa vivahti vaaleanruskealle. Muutoin se oli yhtä vihreä kuin lampea ympäröivät kasvit.

Kooltaan se oli vielä lammen vanhimpia sammakoita pienempi, mutta sen vatsa pyöristyi somasti sen istuessa kelluvalla lumpeenlehdellä. Jos katsoi oikein tarkasti, saattoi kuitenkin huomata pienen eron muihin sammakoihin. Tummia pilkkuja nimittäin ympäröi ohut kullanvärinen rengas ja otsassa oli kullanruskea läiskä, joka puuttui muilta sammakoilta.

Sanneli hyppeli iloisena vetisillä mättäillä ja niiden ympärillä kelluvilla ulpukan- ja lumpeenlehdillä. Se oli nuori ja utelias ja halusi tutkia kaikkea tarkasti.

Se ihasteli taivasta ja kyseli, miksi se oli sininen päivällä ja tummui

yöksi. Miksi aurinko nousi aamuisin mäntymetsän takaa ja laski iltaisin kaupungin kattojen taakse. Kysymyksiinsä se ei saanut vastauksia, sillä lammen muut sammakot olivat hämmentyneitä kysymyksistä. Eivät ne olleet koskaan sellaista tulleet ajatelleeksi, joten kukaan ei ollut etsinyt niihin myöskään vastauksia. Niinpä ne kohottivat päätään ja vastasivat: - KAA, KRRR, KRRR! Emme tiedä, emmekä välitä!

Sanneli jatkoi uteluaan ja yritti löytää vastauksia. Se kyseli mudassa eläviltä madoilta, mutta ne vain luikahtivat tiehensä, sorsaamo vei poikueensa kauemmas liian likelle tuppautuvasta Sannelista ja piiskasi vetää siivillään.

- En tiedä, enkä välitä, se sanoi ja lipui tiehensä.

Vanhemmat sammakot pudistivat päätään ja kurnuttivat matalasti vesitatarin ja osmankäämien suojissa: - KRRR, KRRR, KAA! Voi, voi, uteliasta, siinä ei hyvin käy.

Lopulta Sanneli tyyntyi ja antoi asian olla, ja eräänä päivänä sekin alkoi kutea, kuten sammakoilla on tapana. Ihastuneena se katsoi aikaansaannostaan, joka loisti kirkkaana helmirykelmänä ulpukanlehden vierellä. Onnellisena se päräytti ilmoille huudon: - KUAA, KUAA, KRIII!

Lammen sammakot nostivat päänsä ja hiljenivät. Mikä ihmeen kurnutus tuo oli olevinaan?

- KRIII, KRIII, Sanneli kehräsi pehmeästi ja tuijotti lammen pinnalla välkkyvää kutua.

- KRIII? kummasteli Salli Sammakko. - Mitä ihmettä? Sammakon kuuluu kurnuttaa eikä kehrätä kuin kissa.

Salli oli pullea sammakkorouva, joka oli ehtinyt jo monena keväänä kirjoa kudullaan lammen pintaa ja hoivata niistä syntyviä pieniä sammakolapsia. Koskaan se ei ollut sanonut KRIII, KRIII eikä Sannelinkaan pitäisi niin tehdä.

- Voi, olen niin iloinen, Sanneli selitti ja hipaisi kutua hellästi. - Siksi minä haluan juhlistaa päivääni ja aion kurnutella ihan niin kuin itseäni huvittaa. - KRIII, KRIII, KUAA, KUAA!

- Oh, no mitä kuulenkaan, kurahti Salomon Sammakko, lammen sammakkojen johtaja. Se oli jo vanha ja isoine vatsoineen se näytti suurelta ja arvovaltaiselta. Se oli myös hyvin vihainen. - Kuulehan, Salomon katsoi Sannelia hyvin tiukasti, - tämän lammen sammakot ovat aina kurnuttaneet kuten sammakon kuuluu, ja yhtäkkiä sinä sanot KRIII, KRIII, KUAA. Se ei ole tämän lammen sammakkokieltä se. Täällä kurnutetaan KAA, KRRRR, KRRRR. Muista se! KAA, KRRRR ja piste!

- KAA, KRRRR, KRRRR! huusivat lammen sammakot ja katsoivat Sannelia.

Sanneli nosti leukaansa ja tuijotti takaisin, silmäili lammessa keinuvaa kutuaan, josta pian syntyisi pienen pieniä nuijapäitä, sammakonpoikasia.

- No, jos en saa kurnuttaa kuten haluan, niin muutan toiseen lampeen, Sanneli sanoi ja hyppäsi veteen. Sen piti hetki miettiä miten saisi sammakonkudun mukaansa.

Äkkiä se keksi, että isosta lumpeenlehdestä tulee hieno kori. Sanneli sukelsi isoimman lehden alle ja repi sen pitkän varren irti lammen pohjasta. Sitten se kiersi varren lehden ympäri niin, että lehdestä muodostui malja. Tuohon lehtimaljaan Sanneli otti vähän vettä ja siirsi kimaltelevan kudun sen päälle. Viimein Sanneli katseli valmista työtään ja mietti, miten saisi kannettua sen toiseen lampeen niin, ettei vesi läiky pois ja kutu kuivu.

Pienet mustat pisteet kudun sisällä liikehtivät levottomasti.

- Ei, ei, älkää pelätkö, Sanneli puheli. - Kaikki järjestyy, kaikki järjestyy.

Se sukelsi uudelleen lampeen ja etsi taipuisan, mutta kestävän vesikasvin, solmi siitä kantokahvat lumpeenlehtikoriin ja lähti

kuua krie krie kuua quak !!! kaakaan kvaak !!

Sanneli oli juuri saanut aikaan elämänsä ensimmäisen sammakonkudun ja katseli sitä onnellisena. Se hihkaisi ilosta KUAA, KUAA, KRIII!

Mutta, mutta - niin ei olisi saanut tehdä. Sannelin lammella kurnutettiin ihan toisella tavalla. Sanneli ei siitä välittänyt, vaan jatkoi KUAA, KRIII!

Lammen päällikkö komensi Sannelia tottelemattomuudesta. Silloin Sanneli päätti lähteä etsimään lampea, jossa saisi kurnuttaa niin kuin halusi. Löysikö Sanneli uuden kodin? Sen tiedät, kun luet tarinan. KUAA, KRIII, KRIII!

Sanneli Sammakko ystävineen etsii uutta kotia

9 789527 165287